

Rose

เจ้าฟอง
ดอกไม้ 장미의 주인
Owner of Rose
กุหลาบ

ทดลองอ่าน

Bakhasatang

เขียน

เยฮัน

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำแนะนำนักพิมพ์

เพราะการเป็นเบนิคและเนโอ ทำให้รู้กับโคล์ตันได้เจอกันผ่าน การมอบเลือดและสานสัมพันธ์ชั่วข้ามคืน ความสัมพันธ์ที่ไม่นำไปต่อได้ กลับดำเนินต่อไปโดยมีบทบาทอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเสียอย่างนั้น

โคล์ตันใช้ภารกิจเป็นสะพานเชื่อมระหว่างเขากับรูธ ไม่เพียงเป็น สะพานที่พาตนเองข้ามไปหาอีกฝ่าย แต่เป็นเส้นทางที่ชักนำอีกฝ่ายมาหา ตนถึงจุดหมายหลังงามในทุกเมื่อเชิ้อวัน บางครั้งถึงขั้นชวนค้างคืนด้วย

นิยายเรื่องนี้จบลงไปด้วยความโรแมนติกทั้งในบรรยากาศและความ สัมพันธ์ อ่านแล้วรับรองว่าจะผ่อนคลาใจจนเพลื่อยืมไม่รู้ตัว นอกจากนี้ ยังมีอีกหลายเรื่องราวให้คอยเอาใจช่วยอีกด้วยค่ะ มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ ว่าสุดท้ายแล้วคำทำนายของนักบวชหญิงผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นจริงแค่ไหน แล้ว ใครจะได้เป็นเจ้าของกุหลาบงามอย่างแท้จริง

Rose

คำพยากรณ์ของนักบวชหญิง

ทันทีที่เท้าแตะพื้นดิน ก็สัมผัสได้ถึงลมหนาวยะเยือกที่พัดโชยมา ไชมอนเฮลล์ จัดเสื้อโค้ตตัวเก่าให้เรียบร้อยก่อนยื่นสองมือเข้าไปในรถม้าที่เพิ่งลงมาเมื่อครู่ จากนั้นใครบางคนก็มุดตัวเข้ามาในอ้อมแขนของไชมอนราวกับรออยู่ก่อนแล้ว คนนั้นก็คือรูธ เฮลล์ ลูกชายคนโตที่แสนน่ารักของเขานั่นเอง

ไชมอนเร่งรีบกอบกุมมือของลูกชายที่เกาะอยู่บนไหล่ของเขาด้วยกลัวว่ามือเล็กๆ คู่นี้จะทนความหนาวเย็นไม่ไหว ขณะเดียวกันภรรยาของไชมอนก็ตามลงมาจากรถม้า จากนั้นสองสามีภรรยาก็พากันเดินไปตามบันไดหินอ่อนเพื่อขึ้นไปยังเทวาลัย

ภายในเทวาลัยให้ความรู้สึกอบอุ่นราวกับได้ข้ามผ่านมายังอีกโลกหนึ่ง เมื่อภรรยาส่งสายตาไปทางสามี ไชมอนก็พยักหน้าตอบกลับอย่างเด็ดเดี่ยว ทั้งสองเดินขึ้นไปบนพรมแดงที่ทอดยาวจนถึงสถานที่ที่นักบวชหญิงชั้นสูงพำนักอยู่

สองสามีภรรยาหลับตาก่อนสวดภาวนาแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ครู่ต่อมา ไชมอนก็วางเด็กน้อยในอ้อมกอดลง

“เข้ามาดูอนาคตของเด็กคนนี้”

“กำลังรออยู่เลย เข้ามาสิ”

ลุ่มเสียงนุ่มนวลดังผ่านม่านกัน

ตัวตนของนักบวชหญิงถือเป็นความลับสูงสุด รอบด้านจึงห้อมล้อมด้วยม่านกันสีขาว มีเพียงโต๊ะที่ด้านบนมีช่องเล็กๆ เว้นว่างไว้ ด้านในมีลูกแก้ว

คริสตัลขนาดใหญ่ส่องประกายสีม่วงแวววาว สิ่งนั้นคือสื่อกลางที่นักบวชหญิงใช้ในการพยากรณ์อนาคต

“เช่นนั้น เรามาเริ่มกันเลย ให้เด็กน้อยวางมือทั้งสองข้างลงบนลูกแก้วคริสตัล”

เมื่อได้ยินคำสั่งของนักบวชหญิง ไชมอนก็จับมือของลูกชายวางลงบนลูกแก้วดังกล่าว

อีก...ลูกกระต๊อของไชมอนขยับขึ้นลงอยู่ในลำคอ ใบหน้าแสดงความตึงเครียดอย่างชัดเจน จะไม่เครียดก็คงไม่ได้เพราะในเวลานี้พวกเขากำลังจะได้รู้อนาคตของลูกชายแล้ว

จักรวรรดินี้มีประเพณีที่สืบทอดกันมาช้านาน นั่นคือเมื่อเด็ก ๆ อายุห้าขวบจะต้องมาที่เทวาลัยกับผู้ปกครองและจะได้รับการตัดสินว่าในภายภาคหน้าพวกเขาจะเป็นเบนิกหรือเนโอ พร้อมกับทำนายอนาคตในด้านอื่นๆ ไปพร้อมกันด้วย คำพยากรณ์ที่ได้รับจากนักบวชหญิงนั้นมีหลากหลาย

เด็กบางคนได้รับคำพยากรณ์เกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย เด็กบางคนได้รับคำพยากรณ์เกี่ยวกับหน้าที่การงานในอนาคต ในขณะที่เด็กบางคนได้รับคำพยากรณ์ว่าในภายภาคหน้าควรอยู่ห่างจากสิ่งใดถึงจะดี ผ่านภาพนิมิตของนักบวชหญิง

ผู้คนในจักรวรรดิไม่รู้ตัวตอนที่แท้จริงของนักบวชหญิงคือใคร นักบวชหญิงเองก็ไม่ได้รับข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับเด็กคนนั้นเช่นกัน ใช้เพียงพลังศักดิ์สิทธิ์ในการมองอนาคต นั่นก็เพื่อเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม ป้องกันไม่ให้ถูกครอบงำด้วยความกดดันหรือความโลภใดๆ ที่จะทำให้เกิดคำพยากรณ์เท็จ

มือของนักบวชหญิงชั้นสูงวางลงบนมือของรูซ้าๆ สองสามมีกรรยาหลับตาก่อนสวดภาวนาอย่างตั้งใจ

รูธเป็นเด็กน่ารักน่าเอ็นดู ผิวขาวผ่องรับกับเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนดวงหน้าได้รูปงดงาม นอกจากนี้รูธยังเหมือนกับมารดาที่เป็นคนจากเฮลาออน จึงได้รับหยันตาสีดำสนิทติดตัวมาด้วย ดวงตาสีดำราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืนทั้งงดงามและกระจ่างใส ทุกครั้งที่ได้มองดวงตาคู่นี้ ไม่เพียงแต่ไชมอน

ผู้เป็นบิดาเท่านั้น แม้แต่ภรรยาของโสมเองก็ชื่นชมทุกครั้ง

ในเวลาทั้งสองสามีภรรยาล้วนมีความตั้งใจเหมือนกัน คือขอให้คำพยากรณ์ของบุตรชายเต็มไปด้วยพรจากพระเจ้า

มือของนักบวชหญิงผล่อออกไปช้าๆ เมื่อได้ยินน้ำเสียงนุ่มนวลดังขึ้น สองสามีภรณาก็ลืมหันตามองอย่างรวดเร็ว

“ยินดีด้วย ภายภาคหน้าเด็กคนนี้จะเติบโตในฐานะเนโอ”

คำพยากรณ์นั้นไม่ชวนให้ตกใจเท่าไรนัก เพราะอย่างไรก็เป็นได้เพียงหนึ่งหรือสองอย่างนั้นเท่านั้น ไม่ได้สำคัญเลยว่าเป็นอนาคตจะเป็นเบนิกหรือเนโอ สิ่งที่สองสามีภรรยาเฝ้ารอคือคำพยากรณ์ต่อจากนี้ต่างหาก

“และ...เด็กคนนี้จะได้รับการประสาทพรจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ข้าเห็นกุหลาบขาวบานสะพรั่งอยู่ใต้วิหารที่สองประกายท่ามกลางผืนฟ้ายามราตรี”

“...”

“...”

ทั้งสองมองตากันด้วยความงุนงง แต่พระอาทิตย์กับดอกกุหลาบยังพอเป็นความหมายที่ดี แต่ทำไมถึงเป็นพระอาทิตย์และดอกกุหลาบที่ขึ้นในเวลากลางคืน

ทำไมพระอาทิตย์ถึงส่องแสงตอนกลางคืนได้ล่ะ

ไม่รู้สิ ข้าก็ว่ามันแปลกๆ

ทั้งสองแสดงออกทางสายตาและสีหน้าราวกับคุยตอบโต้กัน สมกับเป็นคู่สามีภรรยาที่เข้าใจกันและกันเป็นอย่างดีที่สุด

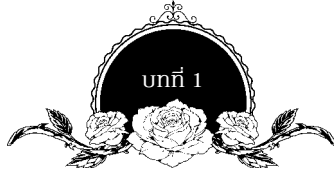
และคำตอบนั้นก็อยู่ในมือของนักบวชหญิงนั่นเอง

“สิ่งที่ข้าเห็นเป็นนิมิตเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กคนนี้จะพบเจอในอนาคต พระเจ้าผู้เป็นเจ้าเป็นผู้แสดงให้ข้าเห็น”

จากนั้นนักบวชหญิงก็ยิ้มอย่างโออ้อมอารีราวกับพระแม่มีผู้มีเมตตา ก่อนเสริมด้วยคำอวยพรหนึ่งประโยค

“ขอให้พระเจ้าคุ้มครองเด็กน้อยที่จะได้เป็นเจ้าของกุหลาบงาม”

บัลลังก์ไอเกิล

เมื่อเปลวไฟเล็ก ๆ สัมผัสกับยาสูบที่บรรจุอยู่ในไปป์แล้ว ทาร่า อิลเลียน ก็ปล่อยควันสีขาวออกจากริมฝีปากสีแดงสดก่อนจะตอบทสนทนาด้วยสีหน้าเยื่อหยิ่ง

“แต่หลังจากนั้นไม่กี่วัน ไอ้เวรนั่นก็โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงแล้วบุกเข้ามาในร้านของข้า เห็นว่าผู้หญิงที่เขาคบหาอยู่เป็นหญิงม่ายลูกสามตามที่ข้าทำนายให้จริง ๆ”

“แล้วยังไงต่อ”

“แล้วยังไงนะเธอ ข้าก็เกลียดกล่อมให้เขาใจเย็น ๆ แล้วก็จัดการเหยียบเท้ามันด้วยส้นสูงไงล่ะ”

รูธถึงกับหลุดเสียงครางในลำคอ จากที่ฟังอย่างไม่คิดอะไรจู่ ๆ ก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจคนในเรื่องเล่าเสียอย่างนั้น

ความเจ็บปวดจากการถูกส้นสูงเหยียบเท้า หากไม่เคยได้สัมผัสด้วยตัวเองคงไม่มีทางรู้ว่ามันเจ็บปวดแค่ไหน รูธเคยถูกคุณผู้หญิงท่านหนึ่งเหยียบเท้าในงานเลี้ยงระหว่างกำลังทำภารกิจ หลังจากนั้นเขาต้องเดินกะเผลกไปหลายวัน และคุณผู้หญิงที่เหยียบเท้าเขาในวันนั้นก็คือทาร่า อิลเลียน ที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้เอง

ทาร่าเป็นเพื่อนของรูธ นางมีเส้นผมดกดำ ผิวขาวใส และรูปร่างที่สดแสนจะดึงดูดสายตา จึงถูกนับว่าเป็นหญิงสาวที่งดงามที่สุดในย่านนี้มีหน้าซำยังเป็นเจ้าของร้านชาลอน ‘เลอมัวร์’ ที่ตั้งอยู่ตรงสี่แยกของจัตุรัสด้วย

ชาลอนของทाराเป็นที่นิยมมาก นอกจากจะมีคุกกี้และซาลาเล็คซึ่งเข้ากับบรรยากาศสูงศักดิ์แล้ว เหตุผลหลักๆ ที่ทำให้ร้านของทाराเป็นที่นิยมก็คือพลังศักดิ์สิทธิ์ที่นางมี

ตระกูลอิลเลียนเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในนามของตระกูลที่มีพลังศักดิ์สิทธิ์แข็งแกร่งไหลเวียนจากรุ่นสู่รุ่น ทว่าไม่ใช่ทุกคนในตระกูลจะเป็นเช่นนั้น คนที่มีพลังศักดิ์สิทธิ์แข็งแกร่งมากพอจะอยู่ในระดับนักบวชหญิงชั้นสูงมีเพียงหนึ่งถึงสองคนเท่านั้น โดยส่วนมากจะอยู่ในระดับที่พอเป็นนักบวชหญิงทั่วไป คนที่เกิดมาโดยไม่มีพลังศักดิ์สิทธิ์ติดตัวเลยก็มีให้เห็นอยู่บ้างเช่นกัน

ทाराจัดอยู่ในกลุ่มแรก นางเกิดมาพร้อมพลังศักดิ์สิทธิ์ที่ยอดเยี่ยมแต่ด้วยนิสัยรักอิสระยิ่งกว่าสิ่งใด นางจึงไม่สามารถอดทนเรียนจนจบหลักสูตรเพื่อเป็นนักบวชหญิงได้ เมื่อทाराบรรลุนิติภาวะแล้วก็เปิดร้านเลอมัวร์ และบางทีก็ดูดวงหรือพยากรณ์ให้ลูกค้าแก้เบื้อไปตามอารมณ์

การพยากรณ์ของทารามีความแม่นยำเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ คำพยากรณ์ที่ทाराบอกกับผู้ชายที่โดนสั่นสูงเหยียบเท้าก็แม่นยำด้วยตัวของมันเองอยู่แล้วเช่นกัน เรื่องนี้มองอย่างไรก็เป็นความผิดพลาดของคนโง่ที่เข้าหาอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัวว่าเธอแต่งงานแล้วหรือยังโสดอยู่

“จริงด้วย เจ้าเอานี้ไปสิ”

ทाराเปิดกระเป๋าทิ้งก่อนหยิบบางอย่างออกมาแล้วยื่นให้รุธ

รุธรับมาแล้วเปิดฝากล่องทันที ด้านในเป็นปากกาหมึกซึมที่อยู่ในกล่องยาวขนาดเล็ก ส่วนปลายปากกามีสีทองอร่ามรับกับสีดำมันวาวตรงตัวด้าม แค่นี้ก็รู้แล้วว่าต้องเป็นของมีราคา

“ไปได้มาจากไหนนะ...”

รุธพิมพ์พาลงใช้สองมือจับปากกาหมึกซึมด้ามนั้นแล้วพลิกไปมาด้วยท่าที่จริงจัง จากนั้นก็ได้ยินเสียงแกร็ก พร้อมกับส่วนหนึ่งในสามของปากกาถูกแยกออกจากกัน

ปากกาหมึกซึมโดยส่วนมากจะใช้เป็นอุปกรณ์ในการขีดเขียน ทว่าปากกาหมึกซึมอีกจำนวนหนึ่งจะมีความพิเศษอื่นๆ ซ่อนอยู่ด้วย เช่น หาก

ถอดส่วนบนของตัวด้ามออกก็จะสามารถใส่กระดาดแผ่นเล็ก ๆ เข้าไปได้ โดยมากจะถูกใช้เป็นวิธีการติดต่อสื่อสารลับ ๆ ระหว่างชนชั้นสูงด้วยกัน ดูภายนอกเหมือนของขวัญธรรมดาทั่วไป แต่จุดประสงค์หลักคือกระดาดที่อยู่ด้านใน แน่แน่นอนว่าปากกาหมึกซึมประเภทนี้จะมีราคาสูงกว่าปากกาหมึกซึมทั่วไปหลายเท่า

รู้คำว่าปากกาหมึกซึมลงพลางเคาะกับโต๊ะตรงหน้า ทว่ากลับไม่มีอะไรออกมา หลังจากส่องดูด้านในเพื่อความมั่นใจแล้วก็ปิดฝา

“เจ้าไปได้มาจากไหน”

“ยัยลูกคนที่สองของตระกูลเซราตันให้ข้ามา”

ทาร่าไม่เคยเกรงกลัวใคร แม้แต่ลูกสาวตระกูลขุนนางก็เรียกขานได้ตามอำเภอใจ ยามว่างลูกสาวตระกูลชนชั้นสูงเหล่านั้นมักจะมาที่ศาลอนของทาร่าแล้วขอให้นางช่วยพยากรณ์เรื่องความรักให้ แน่แน่นอนว่าพวกนางไม่มีทางมาเมื่อเปล่า และทาร่าจะรับสิ่งของราคาแพงเป็นการตอบแทน หลังให้คำพยากรณ์หรือดูดวงชะตาอย่างไม่เกรงใจ ส่วนมากนางจะนำไปขายแลกเงิน แต่พวกอัณมณีหรือปากกาหมึกซึมจะเป็นข้อยกเว้น อย่างแรกนางจะเก็บเข้าคอลเล็กชันอัณมณีส่วนตัว อย่างที่สองมักจะให้รู้ ผู้ที่บางครั้งก็จะใช้ปากกาหมึกซึมในการทำงานเป็นของขวัญ

“ขอบใจนะ ข้าจะใช้อย่างดีเลย”

“เล็กน้อยน่า”

ทาร่ายกยืมขณะมองรู้เก็บปากกาหมึกซึมเข้ากระเป๋

“ว่าแต่ทำไมหมอนั้นถึงยังไม่มาอีกล่ะ”

ทั้งคู่รอกันมาสักพักแล้วแต่คนที่รอคอยก็ไม่ปรากฏตัวเสียที ทาร่าตีมือสก็รวกับน้ำเปล่าอีกหนึ่งก่อนเอ่ยถามรู้

“ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“อืม”

“ดูจากสีหน้าก็เหมือนยังไหวอยู่แฮะ”

รู้หัวเราะเบา ๆ ดูภายนอกทาร่าเป็นสาวงามแสนเย่อหยิ่ง นิสัยโดยเนื้อแท้ก็หยาบกระด้าง ทว่าทาร่ากลับมีมุมที่คอยใส่ใจและดูแลคนรอบข้าง

อย่างคาดไม่ถึง อย่างการที่ทาร่าจำช่วงบลัดดีไซเกิลของรัฐได้ก็เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน

โลกนี้แบ่งคนออกเป็นสองประเภท

เบนิคคือกลุ่มผู้ให้เลือด และกลุ่มที่ต้องดื่มเลือดนั้นก็คือเนโอ

สถานะที่ถูกกำหนดมาแต่กำเนิดส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นชัดเจนตอนอายุสิบหกปี ซึ่งเป็นวัยที่ถูกยอมรับว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว กลุ่มที่เป็นเบนิคต้องคอยขับเลือดออกเป็นประจำ ซึ่งจะคล้ายกับการขับของเสียออกจากร่างกาย แต่การขับเลือดออกมาเฉยๆ นั้นไม่มีประโยชน์อะไร จะต้องมีการสัมผัสใกล้ชิดกับเนโอด้วย หากไม่ขับเลือดออกเป็นเวลานานจะเกิดอาการผิดปกติต่างๆ ในระยะยาว เช่น อาการเจ็บป่วย ความหงุดหงิดงุ่นง่าน ความกระวนกระวายที่ไม่รู้ที่มาที่ไป และปัญหาเรื่องสมรรถภาพทางเพศ

ในทางกลับกัน เนโอจะรับได้แต่เลือดของเบนิคเท่านั้น หากไม่ได้รับเลือดของเบนิคก็จะเกิดอาการหิวกระหายรุนแรง ซึ่งช่วงเวลานั้นเรียกว่าบลัดดีไซเกิล

หากเนโอและเบนิคมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันในช่วงบลัดดีไซเกิลจะทำให้มีความสุขมากกว่าปกติหลายเท่า แต่ปัญหาคือ ในกรณีที่หลับนอนกับคู่นอนเดิมเป็นเวลานาน ต่างฝ่ายก็จะเกิดความคุ้นชินต่อกันและผูกพันระกัน ในที่สุด กรณีอย่างนี้มีให้เห็นอยู่ไม่น้อย

หากผูกพันระไปแล้วครั้งหนึ่ง จะไม่สามารถทำลายพันธะนั้นด้วยพลังกำลังของมนุษย์ได้ และจะไม่สามารถดื่มเลือดหรือให้เลือดกับคนอื่นที่ไม่ใช่คู่ของตนได้อีก ด้วยเหตุนี้ทุกๆ ครั้งถึงช่วงบลัดดีไซเกิล เบนิคกับเนโอส่วนมากจึงมักจะเปลี่ยนคู่ไปเรื่อยๆ และสถานที่ในการหาคู่ก็คือ 'ถนนคู่รัก' ที่ทั้งสองคนนั่งดื่มเหล้ากันอยู่ตอนนี้นั่นเอง

ถนนคู่รัก

หากจะบอกว่าคนที่มาถนนคู่รักในเวลากลางคํากลางคืนเช่นนี้ส่วนมากต่างก็เป็นกลุ่มคนที่อยู่ในช่วงบลัดดีไซเกิลก็ไม่ผิด ต่างฝ่ายต่างก็มาหาคู่ตามความต้องการของตนเอง และมีความสัมพันธ์ทางกายกัน ด้านหนึ่งมอบเลือดให้ อีกด้านหนึ่งก็รับเลือดนั้นไป ด้วยแต่ละคนมีช่วงบลัดดีไซเกิล

ต่างกัน แต่ละวันจึงมีคนมาที่ถนนคูรักเป็นจำนวนมาก

ในร้านเหล้าที่รูนั่งอยู่ก็เช่นกัน แม้ว่าภายในร้านจะดูกว้างขวาง แต่ตอนนี้กลับมีคนแออัดแน่นจนหาที่ว่างแทบไม่ได้ และทว่าก็เป็นหนึ่งในเป้าหมายของใครหลาย ๆ คนอย่างเห็นได้ชัด มีสายตาหลายคู่ที่เอาแต่เหลือบมองมาทางทারা และมีพวกที่ใช้สายตาโลมเลียเรือนร่างของนางอย่างเปิดเผยนั้นอีก ในจำนวนนี้ยังมีสายตาที่มองมาทางพวกเขาด้วยสีหน้าที่บอกชัดว่า ‘ทำไมถึงเป็นเจ้านั้นได้’ นั่นก็เพราะว่ารูนและทาราต่างก็เป็นเนโอด้วยกันทั้งคู่

ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายกับผู้หญิง หากอยู่ในสถานะเดียวกันก็ยากที่จะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งได้ แม้โครงสร้างทางร่างกายจะให้กำเนิดทารกได้ แต่ความต้องการพื้นฐานที่สำคัญกว่านั้นคือความต้องการในการดื่มเลือดและให้เลือด...กลับมีเหมือนกัน เมื่อถึงช่วงบลัดดีไซเกิลก็ต้องออกไปหาผู้ที่สามารถเติมเต็มความต้องการที่ว่าอยู่ดี ฉะนั้นสถานะจึงมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าเพศสภาพเลย

“แล้วงานการเป็นยังงัยบ้างล่ะ”

รูนเงยหน้าทันทีเมื่อได้ยินคำถาม เขาสบตากับทาราที่เพียยิ้มเย้ยวนและมองมาทางเขาอยู่ก่อนแล้ว

“ไม่มีเรื่องสนุก ๆ บ้างเธอ”

“จะมีได้ยังงัยล่ะ งานก็ลั่นมืออยู่ทุกวัน”

รูนยกไหล่ก่อนถอนหายใจ

ในเมืองหลวงบริเซลส์มีกิลต์มากกว่าสามสิบกิลต์ แต่กิลต์ที่รูนสังกัดอยู่ค่อนข้างต่างจากกิลต์อื่นๆ เล็กน้อย กิลต์ของรูนมีชื่อสุดเทว่า ‘กิลต์โพเฮนส์’ ทว่าในความเป็นจริงกิลต์นี้ไม่ได้เป็นการรวมตัวของกลุ่มพ่อค้าหรือช่างฝีมือ แต่ทำหน้าที่เหมือนศูนย์บริการรับจ้างเสียมากกว่า

กิลต์โพเฮนส์ที่ใครบางคนสร้างขึ้นแก้เบื่อเพราะมีเวลาว่างและเงินเหลือใช้กิลต์นี้ ขอแค่ไม่ใช่งานผิดกฎหมายอย่างการลักขโมยหรือการฆ่าคน ก็จะตอบรับทุกภารกิจที่ถูกส่งเข้ามา โชคดีที่ชื่อกิลต์ถูกพูดกันปากต่อปาก ทำให้มีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากที่มีสมาชิกแรกเริ่มเพียงห้าคน ตอนนั้น

ขยับขยายจนมีสมาชิกกิลด์มากกว่าสามสิบคนแล้ว

ในแต่ละวันกิลด์จะได้รับการกิจทั้งเล็กและใหญ่ไม่ขาดสาย ไปตั้งแต่เรื่องเล็กๆ อย่างการตามหาแมวให้หญิงชรา ไปจนถึงเรื่องใหญ่ๆ ที่ต้องใช้เวลานานเดินทางไปต่างเมืองหลายเดือน

รุธมีตำแหน่งค่อนข้างสูงในกิลด์ เขาเข้ามาเป็นสมาชิกเมื่อหลายปีก่อน ทั้งอยู่มานานและทำงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างไร้ที่ติจึงมีชื่อเสียงในด้านดี แม้จะเป็นเรื่องดีที่ได้รับค่าจ้างในจำนวนที่เหมาะสมกับตัวงาน แต่ความรับผิดชอบก็ต้องมีมากตามไปด้วย เมื่อไม่นานมานี้กิลด์โพเสนส์ได้รับสมาชิกกิลด์คนใหม่เข้ามา และตลอดสองเดือนจากนี้รุธต้องคอยพาสมาชิกคนใหม่ไปไหนมาไหนด้วยเพื่อคอยสอนสิ่งต่างๆ ให้

“เมื่อไม่นาน...”

รุธพูดขึ้น แต่แล้วจู่ๆ ก็เสียบไปเพราะเหลือบไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงมาทางนี้

อย่านะ อย่าเข้ามาเชียว ขอละ

รุธอ้อนวอนทางสายตา ทว่าก็ไร้ประโยชน์ เขายกมือเกาต้นคอทั้งที่ ไม่ได้รู้สึกคันแต่อย่างใดพลางมองผู้ชายที่เยื้องย่างเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เรื่องราวต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร ไม่ต้องบอกรุธก็รู้ดีทีเดียว

“ขออนุญาตครับ คุณผู้หญิง”

เป็นไปอย่างที่รุธคาดการณ์ไม่มีผิด ชายที่มีรอยยิ้มเบือนใบหน้าเดินมาหยุดยืนตรงหน้าทว่า

“คือนี่คุณผู้หญิงพอจะสละเวลาให้ข้าได้ไหมครับ”

ชายคนนั้นถือนิสาสะจับมือของทว่าขึ้นมาประทับจูบลงบนหลังมือก่อนเอ่ยถาม นางเท้าคางด้วยมืออีกข้าง บนดวงหน้าปรากฏรอยยิ้มเย้ายวนใจ ที่จริงต่อให้ไม่ทำแบบนั้น หน้าอกอวบอ้อมตรงหน้าก็ดึงดูดให้คนมองมากพอแล้ว

“โทษที ข้าไม่ได้อยู่ในช่วงบลัดดิไซเกิลนะ”

ความสงสัยพาดผ่านใบหน้าของชายหนุ่ม ในเมื่อไม่ใช่ช่วงบลัดดิไซเกิล แล้วทำไมถึงมาอยู่ที่ถนนคูรัก

สาเหตุที่ทว่ามาถนนคูรักในวันนี้ก็เพราะรุธที่นั่งอยู่ตรงข้ามนาง และ

ยังมีเพื่อนอีกคนที่ชื่อยาเฟล ทั้งสองมีปลัดดีไซเกิลช่วงเดียวกัน ถ้าไม่ติดอะไรพวกเขาก็จะมาเจอกันที่ถนนคูรักทุกครึ่งเดือน ทว่านั่นมีช่วงปลัดดีไซเกิลคนละช่วงกับรุธและยาเฟล แต่ก็หาเวลามาที่ถนนคูรักเพื่อเจอเพื่อนทั้งสองคนที่มักงานยุ่งอยู่เสมอ หมายความว่าที่ทาร์ออกมาเที่ยวกลางคืนก็เพราะจะมาหาเพื่อน

ที่ล้ำค่าทาร์มีคนรักทั้งดงามและอ่อนโยนอยู่แล้ว ชายที่ไม่มีทางรับรู้เรื่องเหล่านี้สลดความสงสัยทิ้งไปแล้วพูดต่ออย่างมั่นใจ

“ไม่เป็นไร เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เห็นหญิงสาวทั้งดงามเช่นนี้ ยากที่จะปล่อยผ่านไปจริงๆ”

“ก็ชอบใจที่ชมนะ...”

ทาร์ยิ้มแต่ในใจจะไม่ได้รู้สึกอะไรเลยก็ตาม จากนั้นนางก็ขี้อายหนีไปทางหนึ่ง

“นั่นไงมาแล้ว สามีของข้า”

ทั้งรุธและผู้ชายคนนั้นหันไปตามทิศทางที่นิ้วเรียวชี้ไป หนุ่มหล่อรูปร่างผอมสูงที่เพิ่งเปิดประตูร้านเข้ามา กำลังเดินตรงมาที่พวกเขาที่นั่งอยู่

รุธถอนหายใจ สามีที่ไหนกัน ก่อนหน้านั้นรุธยังนึกสงสัยว่าทำไมทาร์ถึงคุยกับคนแปลกหน้าอย่างมีมารยาทได้ คงเพราะสังเกตเห็นยาเฟลที่กำลังจะเข้ามาในร้านก่อนแล้วสินะ

ขณะที่ยาเฟลเข้ามาใกล้เรื่อยๆ สีหน้าของทาร์ก็เปลี่ยนเป็นเย็นชาราวกับเมื่อครู่ นางไม่เคยยอมให้ใครมาก่อน

“ไปให้พ้น ถ้ายังอยากกลับบ้านแบบครบสามสิบสอง”

ชายคนนั้นงุนงงครู่หนึ่ง ก่อนสยบแล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว ฝ่ายนั้นยอมถอยเพราะสัมผัสได้โดยสัญชาตญาณว่าคนมาใหม่คือเบนิกันยืนเด่น

คุณสมบัติพิเศษของปลัดดีไซเกิลคือทำให้ผู้คนสามารถออกแดดได้อย่างอิสระ แต่ถ้าแต่งงานแล้วจะเป็นคนละเรื่องกัน เมื่อตกลงสร้างครอบครัวด้วยกันแล้ว หากไม่ใช่เพราะความตายพรากคู่สมรสจากไปหรือไม่มีเหตุผลเหมาะสมจริงๆ พวกเขาจะไม่สามารถแยกทางกันได้ง่ายๆ หากพบว่ามีกรนอกใจสามีหรือภรรยาของตนและก่อให้เกิดความแตกแยก

ในครอบครัว พวกเขาจะได้รับโทษหนักเทียบเท่าการกระทำผิดร้ายแรง

ยาเฟลเดินมาถึงโตะที่รัฐและทารานัง ก่อนจะดึงเก้าอี้วางตัวหนึ่ง
ออกมานั่ง ทาราดูไปดูปลางพ่นควันขาวใส่หน้าของยาเฟล

“ยุ่งอยู่คนเดียวเลยนะ”

“อย่าบ่นเลยน่า พอลงจากเรือข้าก็รีบมาเลยนะ”

“เอามา เร็วๆ”

ทารายื่นมือออกไปราวกับคนที่มือของฝากไว้กับอีกฝ่าย ยาเฟลยิ้ม
เพราะรู้ว่าทาร่าหมายถึงอะไร ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ

ยาเฟลส่งถุงผ้าไหมสีดำให้กับนาง ทาร่าแก้ปมถุงผ้าไหมด้วยเล็บ
เรียวยาวที่ตกแต่งอย่างหรูหราแล้วเอาของข้างในออกมา มันคือทับทิม
เม็ดโตที่แถมองผาดเดียวก็รู้ได้ว่ามันมีขนาดใหญ่แค่ไหน

บนดวงหน้าของทาร่าประดับรอยยิ้มพึงพอใจขณะมองอัญมณีสีแดง
ส่องประกายแวววาว สิ่งที่น่าระอไม่ใช่ว่ายาเฟล แต่เป็นอัญมณีจากต่างแดน
ที่ยาเฟลซึ่งเป็นพ่อค้าที่มีชื่อเสียงในด้านความตาถึงนำมาให้ต่างหาก

“พຽ່ນนี้เจ้าเข้ามาที่ร้านสิ ไปรับเงินที่นั่นน่าจะสบายใจกว่าใช่ไหมละ
เดี๋ยวข้าดูดวงชะตาเป็นค่าตอบแทนให้ด้วย”

“ได้ แบบนั้นก็ดีเลยสิ”

อัญมณีที่ส่องประกายล่อแสงครู่หนึ่งถูกเก็บใส่ถุงผ้าไหมอีกครั้ง ทาร่า
เสร็จธุระแล้ว ทว่ายังคงนั่งอยู่ที่เดิมไม่ยอมจากไป เมื่อได้ของที่ต้องการ
แล้ว ทาร่าก็มองดูด้วยใบหน้าที่อ่อนโยนกว่าก่อนหน้านี้มาก

“พูดเรื่องที่ค้างไว้ต่อสิ”

“หืม”

“ไหนว่าที่กิลด์มีเรื่องสนุกๆ ไร”

“ก็ไม่ใช่เรื่องสนุกอะไรขนาดนั้น...”

เมื่อเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังของทาร่า รุทก็ยกมือขึ้น
เกาท้ายทอยก่อนพูดต่อ

“เมื่อก่อน...ข้าโดนขโมยจูบ”

“หา?”

ทราบดีใจ จากนั้นก็หัวเราะคิกคักทันที

ปกติตอนภารกิจที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้น พวกเขาจะได้หยุดพักผ่อนตามความหนักเบาของเนืองงาน อย่างสันก็ไม่กี่ชั่วโมง อย่างนานหน่อยก็หลายวัน ทุกครั้งที่ได้พักผ่อนรุมมักจะไปจับหลับตรงเนินเขาแถวๆ กิลด์ด้านหน้าเป็นทะเลกว้าง มีลมเย็นพัดผ่านรับกับแสงแดดอบอุ่น ทั้งยังมีเสียงนกร้องเสนาหูก ทำให้ที่ตรงนั้นไม่ต่างอะไรกับสวรรค์บนดิน

เมื่อวานนี้ก็เช่นกัน หลังจากที่รูดกินข้าวเที่ยงซักว่าปกติเล็กน้อยเสร็จก็ขึ้นไปที่เนินเขา เพราะเป็นช่วงเวลาที่คนอื่นยุ่งอยู่กับงาน บนเนินเขาจึงไม่มีใครอยู่ รูดปู้ผ้าคลุมใต้ต้นไม้ต้นประจำ จากนั้นก็ประสานมือรองใต้ศีรษะต่างหมอนแล้วนอนมองท้องฟ้า

พอได้มองเมฆที่เคลื่อนตัวอย่างเชื่องช้าแล้วหนังตากก็เริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ เขาได้ยินเสียงกรอบแกรบแว่วผ่านหู แต่ก็ไม่ได้ลืมหันตาดู คงจะเป็นกระต่ายป่าหรือไม่ก็กระรอกนั่นแหละ รูดคิดอย่างสบายใจ หว่าก่อนที่เขาจะได้หลับลึกจิบ...กลับรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างที่สัมผัสกับริมฝีปากของตน

อะไรนะ...รูดค่อยๆ ลืมตาเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นชวนให้กลางแคลงใจเกินกว่าจะมองข้ามได้ เขาลุกขึ้นแล้วมองไปรอบๆ ก่อนจะเห็นแผ่นหลังของใครบางคนที่ยาไปตรงใต้บันได

“เกิดขึ้นที่ไหน”

“เนินเขาบลูซ่า”

ทราบดียกหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจแล้ว

“เห็นไหมว่าเป็นใคร”

“อืม ไม่เห็น”

“เจ้าเด็กนี่พูดจาโง่ๆ อีกแล้ว สรุพบเห็นหรือไม่เห็น”

“ก็ข้าเห็นแค่ข้างหลังแวบๆ เท่านั้นเอง”

รูดตอบกลับทราบดีที่ถามเขาด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ ที่จริงรูดมีคนที่สงสัยร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว ตอนที่เจอกัน รูดเลือกจะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไปไม่ใช่เพราะเขาใจกว้างกับอีกฝ่าย รูดแค่คิดว่าถ้าพูดไปจะยิ่งทำให้เรื่องราวยุ่งยากเข้าไปใหญ่

ยาเฟลถือแก้วเหล้าที่เพิ่งได้รับมา ก่อนยกยืมเจ้าเล่ห์ขณะมองรูธ
 “จากนี้ต่อไปให้อยู่ในช่วงบลดติไซเกลก็คงไม่มาที่นี่แล้วมัง”
 ทาร่าหัวเราะขึ้นจุกเมื่อยาเฟลพูดจบ
 “อย่างรูธนะเธอ คงจะทำแบบนั้นอยู่หรอกนะ”
 “ทำไมละ ถ้าไปกันได้ดี ก็อาจจะเป็นแบบนั้นได้นี่”
 “กับยัยคนที่มาลักหลับคนที่นอนอยู่แล้วหนีไปนะ? ไม่ได้เด็ดขาด”
 ไม่ใช่ ‘นาง’ แต่เป็น ‘นาย’ ต่างหาก ทาร่าไม่รู้จักความจริงข้อนี้ หลังจาก
 สิ่งห้ามเด็ดขาดนางก็ลุกขึ้น ในเมื่อได้ของที่ต้องการก็ถึงเวลากลับบ้านของแขก
 ที่ไม่ได้รับเชิญอย่างนางแล้ว

ทาร่าหันกลับมามองทั้งสองคนพร้อมเอ่ยถาม

“ครึ่งหน้าก็ตื่นใช่ไหม”

“ข้าได้หมด”

“เจ้าล่ะ รูธ”

“ข้าก็เหมือนกัน”

“ได้ ถ้าอย่างนั้นเตือนหน้าเจอกันที่นี่ รูธ ขอให้สนุกนะ”

หลังจบบัณฑิตของชายหนุ่มทั้งสองคนละที่แล้ว ทาร่าก็เดินออกจาก
 ร้านไปพร้อมเสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังตึกๆ จากนั้นทั้งโตะก็เหลือแค่รูธ
 และยาเฟลสองคน ยาเฟลดื่มเหล้าอีกหนึ่งก่อนหันไปถามรูธ

“เราย้ายที่กันไหม”

“อืม”

รูธตอบอย่างไม่ลังเล เขารู้สึกว่าความกระหายที่เคยบางเบา จู่ๆ
 ก็รุนแรงขึ้นเมื่อเห็นยาเฟล ไม่สิ ไม่ใช่แค่รู้สึกไปเอง แต่มันเกิดขึ้นจริง
 หลักฐานคือสายตาที่เขาแต่มองไปยังเรียวนิ้วขนาดกำลังดีของยาเฟลที่ถือ
 แก้วเหล้าอยู่นั่นเอง

ยาเฟลซึ่งรับรู้ถึงสายตาที่นั่นก็หัวเราะคิกคัก หลังทำให้เส้นผมของรูธ
 ยุ่งเหยิงอย่างนึกเอ็นดูแล้วก็วางแก้วบนโตะก่อนจะลุกขึ้น

“ขอเข้าไปเข้าห้องน้ำก่อน พอลงท่าเรือก็รีบมาที่นี่จนไม่มีเวลาได้เข้า
 ห้องน้ำเลย”

เมื่อเห็นยาเฟลกำลังจะเดินออกไป รุทที่ต้องอยู่คนเดียวก็เริ่มกระวนกระวายใจมากขึ้น เหมือนคนที่คิดถึงของอร่อยแล้วน้ำลายสอ ร่างกายของรุทร้อนรุ่มขณะครุ่นคิดว่าในอีกไม่กี่ชั่วโมงจะได้ดื่มเลือดของยาเฟลแล้ว

ปกติเบนิกับเนโอจะเลือกจับคู่กับคนในระดับเดียวกัน แต่ที่ถนนโรเทลซึ่งเป็นที่ตั้งของถนนคูรักนี้กลับหาเบนิยืนเด่นไม่ง่ายเลย โดยเฉพาะในหมู่สามัญชนทั่วไปเหมือนรุท จะหาคนที่มียืนเด่นได้น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ดังนั้นหากไม่มีอะไรเป็นพิเศษ รุทมักจะได้รับความช่วยเหลือจากยาเฟลทุกครั้งเมื่อถึงช่วงบลัดดีไซเคิล

ที่จริงพวกเขาควรต้องหาคู่ของตัวเองได้แล้ว...

ตอนพวกเขามารวมตัวกันเมื่อสองเดือนก่อน ยาเฟลบอกว่ามีคนที่ชอบแล้ว ทาร่าหัวเราะขึ้นจมูกแล้วถามว่าอีกฝ่ายเป็นคนแบบไหน ยาเฟลตอบกลับว่าเป็นหญิงสาวที่งดงามและมีเสน่ห์มาก ทั้งยังพูดอย่างขบขันว่าถ้าตนโดนหึงก็ช่วยซื้อเหล้าปลอบใจด้วย

รุทคิดว่ายาเฟลน่าจะแค่พูดติดตลก เพราะมองจากมุมของคนนอก ไม่ใช่ในฐานะเพื่อนที่คบหากันมานาน ไม่ว่าจะเรื่องรูปร่างหน้าตาหรือความสามารถ ยาเฟลคือชายหนุ่มที่เพียบพร้อมทุกอย่าง แถมยังเป็นถึงเบนิยืนเด่นอีกด้วย แล้วหญิงสาวที่ไหนจะกล้าปฏิเสธผู้ชายแบบยาเฟลกันล่ะ รุทล้าพ่นด้วยสมบัติทั้งหมดที่เขาได้เลยว่า ‘ไม่มีแน่นอน’

ความรักของเพื่อนเป็นเรื่องที่ควรร่วมยินดีด้วยสักครั้ง แต่ในมุมมองของรุทนั้นค่อนข้างยุ่งยากเล็กน้อย ที่ผ่านมาเขาได้รับเลือดจากยาเฟลไปแล้วเก้าในสิบครั้ง ซึ่งการต้องหาเบนิยืนเด่นคนใหม่นั้นจัดว่าเป็นงานยาก หรือต่อให้โชคดีหาเจอก็มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นการพบกันครั้งเดียวจบ

ถ้าเข้ากันได้ดีก็อาจมีความสัมพันธ์ในระยะยาวได้ ทว่ารุทไม่ได้ต้องการแบบนั้นสักเท่าไร การที่เขาได้รับความช่วยเหลือจากยาเฟลมาจนถึงตอนนี้ก็เพราะว่า ถึงยาเฟลจะเป็นเบนิยืนเด่น แต่ก็สามารถให้เลือดเขาพร้อมกับความคุมตัวเองไม่ให้ผูกพันระกับเขาได้ด้วย ถ้าเป็นคนอื่นก็ไม่มีอะไรมารับประกันว่าคนคนนั้นจะทำได้อย่างยาเฟล ถ้าเจอผูกพันระกันเข้าก็ไม่ต่างอะไรกับการถูกผูกมัดด้วยโซ่ตรวน

ทำยังงี้ดีล่ะ เรื่องใหญ่เลยแฮะ

ตอนนี้รูฐรู้สึกถึงความเป็นห่วงของทারাที่เคยบอกไว้ว่า “แล้วต่อไปจะมั่นใจได้ยังไงว่าจะรับมือได้” เขาถอนหายใจก่อนกระดกเครื่องดื่มที่เหลือจนหมดแก้ว

“...!”

ใบหน้าของรูฐบิดเบี้ยวทันทีขณะที่กลิ่นของเหลวจากแก้วลงคอ ทันทึที่รับรู้ถึงรสชาติเผ็ดร้อนซึ่งต่างจากเบียร์ เขาก็รีบผล่แก้วออกจากริมฝีปาก แต่ของเหลวก็ไหลลงคอไปเรียบร้อยแล้ว

สายตาเหลือบไปเห็นแก้วอีกใบที่เหมือนกัน เขาหยิบแก้วนั้นขึ้นมาดื่มหนึ่งอีกถึงได้รสชาติของเบียร์ที่คุ้นเคย เครื่องดื่มที่เพิ่งดื่มไปนั้นคือเหล้าของยาเฟล

พอรู้ว่าสิ่งที่ตัวเองดื่มไปคืออะไร ใบหน้าก็แดงเรื่อขึ้นทันที รูฐไม่ใช่คนคอแข็ง หลายปีก่อนเขาเคยเชื่อคำพูดของยาเฟลที่บอกว่า “เหล้าล่ะ ยิ่งดื่มมากเท่าไรจะยิ่งคอแข็งมากขึ้น” จึงลองดื่มวิสกี้อย่างอาหามญ ผลลัพธ์คือเขาตันหมดสติไม่รู้ตัว รูฐจำเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างที่หมดสติไม่ได้เลย

เช้าวันต่อมาเขากุมหัวที่เหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ของตัวเอง พอลืมตาได้อย่างยากลำบากก็สับสนกับยาเฟลที่อยู่ข้างๆ และกำลังมองเขาอยู่ก่อนแล้ว ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ร่างกายอ่อนบ่นของยาเฟลนั้นเปล่าเปลือย เจ้าตัวนั่งชันเข่าพร้อมพาดแขนที่อุ้มไปด้วยกล้ามเนื้อไว้ บนใบหน้ามีรอยยิ้มสนุกสนานปนลำบากใจเล็กน้อยก่อนจะพูดกับรูฐว่า “ต่อไปเจ้าดื่มเบียร์อย่างเดียวน่าจะดีกว่า”

ในทางกลับกัน ยาเฟลเป็นนักดื่มที่มีชื่อเสียงไม่น้อยหน้าทারা ต่างจากรูฐที่ดื่มเหล้ารสเข้มข้นเพียงอีกเตี้ยก็เมาแล้ว ทว่ายาเฟลกลับเพลิดเพลินไปกับมันได้ราวกับเหล้านั้นเป็นแค่กาแฟล่า เหล้าที่รูฐเพิ่งดื่มไปเมื่อครู่ก็เช่นกัน ไม่นานหัวใจของเขาก็เริ่มเต้นแรง ใบหน้าเฝือร้อน หนาซ้ำความกระหายอยากที่มีอยู่ก่อนหน้าก็ยิ่งรุนแรงขึ้น รูฐหันมองไปรอบด้านด้วยความกระวนกระวายเมื่อไหร่ยาเฟลจะมานะ

ในปากของเขาแห้งผาก อยากลืมรสโลหิตเสียเดี๋ยวนี้ ไม่สิ แค่น้ำ

ก็ยังดี อะไรก็ได้ที่ช่วยบรรเทาความกระหายของเขาในตอนนั้น

ในที่สุดรุฐก็ลุกขึ้น เขาจะมัวรีรออยู่ตรงนี้ได้ไม่ได้ ต้องรีบตามหายาเพล แล้วออกไปให้เร็วที่สุด

ปัง!

เวลาเดียวกันนั้นประตูทางเข้าก็เปิดออกพร้อมเสียงดังสนั่น ภายในร้านที่เคยอีกทีก็ครึกโครมพลันเจียบสนิท ทุกสายตารวมกันอยู่ที่จุดเดียว สายตาของรุฐเองก็เช่นกัน

มีชายคนหนึ่งยืนอยู่นอกประตูที่เปิดกว้าง คราวนี้ทุกคนต่างเจียบ เพราะเหตุผลอื่น เครื่องหน้าสมบุรณ์แบบราวกับรูปประติมากรรมรับกับเส้นผมสีทองอ่อน ชายคนนั้นปลดปล่อยพลังอันโดดเด่นออกมาตั้งแต่หัวจดเท้า หากเทพแห่งสงครามในนิทานปรัมปราจะมีจริง บางทีอาจจะมีรูปลักษณะเช่นนี้ก็ว่าได้

รุฐมองชายคนนั้นอย่างเหม่อลอย สายตาของผู้ที่ถูกจับจ้องก็มองตรงมาที่รุฐ ทั้งสองจึงสบสายตากัน เขาารู้สึกว่าชายคนนั้นดูอารมณ์ไม่ดี ผ่านไปไม่กี่วินาที ชายที่ยืนนั้นราวกับรูปปั้นก็เริ่มก้าวเข้ามาในร้าน รุฐกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ เขารู้สึกไปเองหรือเปล่านะ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายกำลังเดินตรงมาทางเขา

รุฐไม่ได้คิดไปเอง ชายคนนั้นจับจ้องมาที่รุฐขณะเดินเข้ามาหาอย่าง ไม่มีความลังเลเลยแม้แต่น้อย

ชายคนนั้นหยุดฝีเท้าโดยทิ้งระยะห่างจากรูฐประมาณสองสามก้าว รุฐอดที่จะชื่นชมไม่ได้ ยิ่งมองใกล้ๆ ยิ่งสัมผัสได้ถึงความไร้ที่ติของอีกฝ่าย ภายใต้บรรยากาศที่เย็นเยียบนี้ แม้จะรู้สึกถึงความกดดันที่ไม่รู้ที่มาแต่ก็ไม่สามารถละสายตาไปจากอีกฝ่ายได้

ถ้าเขาเดาไม่ผิด ผู้ชายตรงหน้าอาจจะเป็นเบนิก แล้วยังเป็นถึงเบนิก เลือดบริสุทธิ์อีกด้วย

รุฐหุบสายตาลงขณะครุ่นคิด พริบตาเดียวที่ได้เห็นนิ้วมือเรียวยาว เขาก็เผลอกลืนน้ำลายอย่างไม่รู้ตัว

“ยืนเด่นเหรอ...”

แม้แต่ลุ่มเสี่ยงก็ยังน่าฟัง ชายคนนั้นพิมพ์พร้อมๆกับมองรูธตั้งแต่หัวจดเท้า ท่าทางราวกับกำลังพิจารณาคุณภาพสินค้า ทว่ารูธกลับไม่โกรธ เพราะมันเป็นพฤติกรรมที่มักจะทำโดยไม่รู้ตัวเวลาหาคู่ซึ่งจะได้ใช้เวลายามค่าคืนด้วยกัน แน่่อนว่าถ้าเป็นคนทั่วไปคงไม่มีท่าที่ราวกับกำลังตรวจสอบกันแบบนี้ แต่ชายตรงหน้าเขาอยู่ในระดับที่สูงมากพอจะทำให้ยอมรับการกระทำอย่างไร้ข้อกังขา

รูธเบิกตาโพลงเมื่อเห็นมุมปากของอีกฝ่ายเหมือนจะยกขึ้นเล็กน้อย เขาไม่ได้มองผิดไป คนตรงข้ามยกยิ้มบางๆขณะเอ่ยถาม

“คู่ล่ะ”

“ครับ?”

“มีคู่ให้ขึ้นหรืออ้าขาให้หรือยัง”

คนอื่นในร้านต่างมองมาที่พวกเขาด้วยความสนใจ คนหนึ่งเป็นเนโอ ส่วนอีกคนเป็นเบนิก จากสถานะแล้วไม่มีปัญหา แต่ดูอย่างไร ทั้งสองคนก็เป็นผู้ชายด้วยกันทั้งคู่

ชายคนนั้นไม่สนใจสายตาหลายคู่ที่จับจ้องพวกเขาอยู่ รูธยืนเหม่อลอย เมื่อได้ยินคำถามที่ไม่คาดคิด ก่อนจะถามอีกฝ่ายตามที่ตัวเองเข้าใจ

“ทางนั้นเองก็...ช่วงบลดดีไซเกิลหรือครับ”

เมื่อถามออกไปก็เห็นคิ้วของอีกฝ่ายกระตุกเล็กน้อย หรือจะไม่ชอบสรรพนามว่า ‘ทางนั้น’ หรือไม่อย่างนั้นเขาอาจจะเดาผิด

ชายตรงหน้าถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนตอบคำถาม

“ถ้าไม่ใช่ คิดว่าข้าจะมาดื่มเหล้าราคาถูกที่นั่นหรือ”

ก็จริง...

รูธปฏิเสธคำตอบของอีกฝ่ายไม่ได้เลย ที่เขาต้องมาที่นี่ก็เพราะบลดดีไซเกิลเหมือนกันไม่ใช่หรือไง แต่รูธก็ยังสงสัยอยู่ดีว่า ทำไมคนคนนี้ถึงเลือกมาที่นี่กันนะ

ในเมืองหลวงมีถนนคูร์กรวมทั้งหมดสิบห้าสาย หนึ่งในนั้นจะมีถนนคูร์กที่เข้าได้เฉพาะเชื้อพระวงศ์และขุนนางอยู่ด้วย

ซึ่งถนนคูร์กสายนั้นตั้งอยู่บนถนนลูเบิร์นที่อยู่ใกล้พระราชวัง

คำพูดของชายหนุ่มตรงไปตรงมา ใบหน้างดงามให้อารมณ์ต่างจากคนทั่วไป ผู้ชายคนนี้ดูจะคุ้นเคยกับการปกครองคนหรือทอดสายตามองจากด้านบน รุทสงสัยนักกว่าทำไมคนอย่างนี้ถึงเลือกมาที่แบบนี้

“คำตอบล่ะ”

เสียงของชายหนุ่มดังขึ้นอีกครั้งขณะที่รุทตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง รุทเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย

“จะออกไปด้วยกันหรือไม่ไป”

ชายคนนั้นไม่จำเป็นต้องถามเลยก็ได้ เพราะรุทกำลังพยักหน้าราวกับถูกบางสิ่งล่อลวง

เมื่อเข้ามาในห้องพักบนชั้นสองแล้ว ชายหนุ่มก็ผลักประตูลงเตียงทันที ก่อนจะตามมาคร่อมอยู่ด้านบน น้ำหนักตัวของอีกฝ่ายกดทับตรงช่วงเอว กักขังรุทไว้ระหว่างขาทั้งสองข้าง ขณะถอดชุดเครื่องแบบออกอย่างคล่องแคล่วแล้วโยนทิ้ง

รูปร่างของชายหนุ่มสมบูรณ์แบบมาก ไหล่กว้าง กล้ามแขนได้รูป กล้ามหน้าท้องเรียงตัวเต็มมุดอยู่บนร่างกายพอมเพริยว ดึงดูดามไว้ที่ตีเหมือนกับใบหน้าของเขา

มุมปากของชายหนุ่มยกสูงเมื่อเห็นสีหน้าเล็ดมึนเมาของรุท

“สีหน้าเร้าอารมณ์ดีนี่”

อย่างที่ชายคนนี้พูด ความกระหายอยากของรุทใกล้แตะจุดสูงสุดแล้ว ถ้าได้ออกไปพร้อมกับยาเฟลตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก ตอนนี้เขาคงได้ดื่มเลือดของยาเฟลไปแล้ว นอกจากนี้คนตรงหน้ายังเป็นถึงเบนิกเลียดบริสุทธิ์ที่เคยไต่ฝันแค่ชื่ออีกด้วย หากได้ลิ้มรสโลหิตของอีกฝ่ายจะได้รสชาติแบบไหน รุทไม่สามารถจินตนาการได้เลย

“อยากกินเหรอ”